

Sygn. akt II KK 287/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **M.V.**

skazanej z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 października 2017 r.,
kasacji obrońców skazanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 marca
2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w
W. z dnia 28 grudnia 2015 r., sygn. akt XVIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;

**1) obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 grudnia 2015 r. (sygn. akt XVIII K (...)) M.V. została uznana winną czynów z art. 258 § 1 k.k., z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., za które wymierzono jej karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 marca 2017 r. (sygn. akt II AKa (...)).

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wnieśli obrońcy skazanej. Z uwagi na fakt wniesienia wniosku o uzasadnienie jedynie przez adw. M.D. uzasadnienie zostało sporządzone wyłącznie w zakresie rozpoznania kasacji jego autorstwa. Zarzucił on przedmiotowemu orzeczeniu:

„1. rażąco naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i nieprawidłowym ustosunkowaniu się do zarzutów odwoławczych o których mowa w pkt 1b, 1c i 2 apelacji od wyroku Sądu I instancji, skutkujące powieleniem błędnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji i ostatecznie obrazą prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 258 § 1 k.k. wobec oskarżonej M. V.,

2. rażąco naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator del. do Prokuratury Krajowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kasacja obrońcy skazanego nie zawiera argumentów, które wypełniałyby standard kasacji w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., tj. nie wskazała takich rażących naruszeń prawa, które dodatkowo mogły wywrzeć istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia. W istocie uważna lektura poszczególnych zarzutów kasacyjnych utwierdza w przekonaniu, że skarżący pod pozorem postawienia zarzutu naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. de facto atakuje orzeczenie Sądu I instancji i to dodatkowo na płaszczyźnie ustaleń faktycznych.

Standard kontroli apelacyjnej, przewidziany w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., wielokrotnie był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i wypracowano w tym przedmiocie stabilną linię orzeczniczą, która podzielana jest przez sądy odwoławcze. Wskazuje się przede wszystkim, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub

mniej rozbudowanego wyводу. Niejednokrotnie wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji i odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, zwłaszcza w sytuacji, gdy sąd odwoławczy w pełni podziela dokonaną ocenę dowodów. Bez wątpienia służy to zbędnemu powtarzaniu argumentacji sądu a quo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05).

Kwestionując przypisanie skazanej sprawstwa czynu z art. 258 § 1 k.k. skarżący pod pozorem wykazywania błędów w rozpoznaniu zarzutów apelacji i rzekomego naruszenia prawa materialnego przytacza szereg poglądów doktryny i judykatury na temat tego przestępstwa, jednak nie do końca w związku realiami niniejszej sprawy. Koncentruje się zasadniczo na atakowaniu rozstrzygnięcia Sądu I instancji. W zakresie poprawności orzeczenia pierwszoinstancyjnego w optyce poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wypowiada się stosunkowo obszernie Sąd odwoławczy na s. 8-11 uzasadnienia wyroku. Sąd Najwyższy nie dostrzega powodów by poglądy te rekapitulować. Osiał argumentacji skarżącego jest rzekomy brak świadomości skazanej, że brała udział w działalności zorganizowanej grupy przestępczej. Kwestia ta w kasacji omawiana jest poprzez przedstawienie innej (korzystnej) wersji wydarzeń i odmiennej oceny strony podmiotowej skazanej. Nie idzie z tym jednak w parze wykazanie, że wersja skutkująca skazaniem została przez oba sądy uznana za prawidłową z uwagi na rażące błędy w gromadzeniu bądź ocenie materiału dowodowego. Argumenty obrony nie pozwalają na zakwestionowanie toku rozumowania Sądu odwoławczego z uwagi na, zdaniem Sądu Najwyższego, dopełnienie przez ten sąd standardu kontroli apelacyjnej. W szczególności nie wykazano, by wnioskowanie sądu w sposób rażący wykraczało poza granice racjonalności i miało charakter arbitralny.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.